

LBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

BLESTEMUL BĂRBĂȚIEI ȘI ALTE IMAGINI SOCIALE

Prefață de Matilda Caragiu Marioțeanu

Editura Vreimea

București

2024

Cuprins

Prefață de Matilda Caragiu Marioțeanu	9
De atmosferă și de amintire	15
Poem de dragoste și de altceva	18
Poem prăfuit	19
Niște nepoetice versuri	21
Orașul cu nume de bălci inundat	23
Într-o seară ca asta	25
Domnului Dumnezeu	27
Un alt poem de pe vremea tinereții	28
Călătorie la clasa I	31
Călătorie la clasa a II-a.....	32
Poem oarecum în urma mea	33
Peisaj	34
Poem de liceu pentru compunerea „Vacanța de vară” ...	36
Poem de pe plajă	38
În pas de defilare.....	41
Blues obosit.....	42
Oraș în provincie	43
Poem alb	46
Poem negru	47
Poemul de ieri	48
Poemul de azi.....	49
Poemul de mîine.....	50
Poezie modernă cu improvizații vechi	51
Scurt poem de dragoste despre femeia secundă.....	54
O artistă mi-a cerut un cîntec	55
Răsărit la Vama Veche	57
Poemul de pluș.....	58

Cu prietenii alături	62
Prețiozități poetice 1	64
Prețiozități poetice 2	66
Prețiozități poetice 3	67
Incantație pentru dezinhibare	68
Joc	70
Pastel	72
Tandrețe	74
Pierderi în toamnă japoneză	76
Poemul oamenilor de pe lângă mine	77
Poem de atingere	79
Cântec de vară și de iarnă din 1992	82
Poem de liceu	83
În vizită afară și în casă	85
Tablou cu frumuseți de astăzi	87
Poem plimbat de pe străzi la o casă	89
Poem înserat de prin oraș frumos	92
Joc și viață	93
Inventar la anul 2000, cei care trec podul de peste Părăul al Tulbure, la satul Corșor	97
Singur printre încercări	101
Poeme dinaintea ruperii de tinerețe	104
Lecție despre poezie astăzi sau poemul din orașul cu ceasul mereu mergînd înapoi	108

De atmosferă și de amintire

Noi vrem divertisment, rugăciuni pentru noroc
 și un sîn în gură seara. afară, este o Sahară cu blocuri.
 orașul avortează oameni cu fețele încinse și roșii,
 pe balcon întinde rufe moartea,
 iar eu mă gîndesc ce bine ar fi
 să mai dau o poezie Literaturii române:

în preajma anilor '50, comuniștii au strîns (cît au putut)
 curvele din case inițiatice,
 care azi au pereții decojiți
 veneric
 și supurînd de la natură de bolile timpului
 și ale amintirii...
 li s-a lăsat acoperișul
 și au crescut verdețuri pe burlane,
 ferestrele s-au stins,
 perdelele roșii au filfiit o vreme către străzi,
 trecători grăbiți și alte case din vecini...
 toate stau astăzi strînse între gînduri
 cum stăteau odată cearșafurile-n pumni,
 ca pieile pe gușile moșilor.
 ah, oameni, oameni, cum își mai bate joc
 timpul de toate!

strig asta toată ziua cu mîinile în aer,
 ca un țigan care-și dansează în fum
 un dor numai de el știut.
 am pieptul gol și vreau ca lumea toată
 să-mi treacă prin vene!

mă gândesc și eu ce trebuie să fi fost
 în sufletul acelor femei duse-n alte locuri
 și descărcate cu remorca în fabrici,
 să bobineze motoare,
 ținându-le între genunchii calzi pe cele mari,
 iar pe cele mici în poala lor fierbinte,
 să facă piulițe cu sînii peste strunguri
 lucitoare și reci,
 care nu aveau butoanele de carne...,
 să tragă opt ore la fiare pe pîrghiile coapsei.
 fetele nebune după mușchi întinși și bani lăsați
 s-au năpustit cu poftă în metal să vigoreze țara
 în efortul comun.
 prin stația de amplificare, le îmbărbătau.
 să se uite odată de fleșcăiala burgheză!...

astăzi, Elvira Curdefier are nostalgii legionare,
 Natalia Bulandeaș trimitte vederi la Paris
 acelu pilot cu mustați de briantină,
 care a aterizat și la ea
 să-i bombardeze puțin instalația,
 dar n-a chemat-o niciodată pe domeniile lui alsaciene,
 după cum i-a promis și ea nu i-a luat nici un ban.
 Ludmila Țîțădecauciuc a aflat că i-a murit
 și ultima rudă din Odessa.

stau singure toate printre lucrurile lor prăfuite,
 merg la votare mereu și, la patru ani,
 speranța le sărută gîtul.
 în rest..., sînt pensionare ale statului român
 și au învățat cum li se calculează indexarea.
 zac în fața ferestrei în melancolie și lipsuri,
 precum patriotismul și valoarea națională.

își amintesc atunci când le rîgîie instalațiile
din baie

cum se spălau la subțiori cu vinuri din ulcică...
ce viață au ajuns, nu vine nimeni
să le schimbe-o garnitură!
se plîng că nici bărbații nu mai sînt ce au fost...

poet tînăr, între toate ideile lumii zîmbesc.
din gesturi și priviri îmi pun la picioare
orașele prin care trec.
sînt zeul pariurilor cu lumea
printre blocurile sobre,
cu cetățeni educați la maximum.
am ofrande și idei pe brațe,
mulțumesc în parte și trec mai departe
pe Strada Timpului, la numărul 8.
și, la o fereastră,
văd că omenirea mi-a lăsat o floare-n glastră...

Poem de dragoste și de altceva

Femeie, pentru că m-ai iubit, tu ai trezit în mine moartea
și tot ce-ți dau acum sînt darurile ei.
iar carnea mea ce ți-a trecut prin suflet
așteaptă ca și lumea înțeleșul tău.
hai, stai lîngă mine, tu ești intimitatea morții.
am început s-o văd în părul tău
și pe umeri, rotunjind emoții.
pe sînii albi, îți scriu poemele ei
și sfîrcurile roșii, ca niște lumînări de sînge
pentru mîntuirea vieții, au ars pînă la carne
în noaptea cu zei de serviciu...

iar șoldurile tale, ondulîndu-mi dulce
patul și privirea,
le strîng în mîini cu forță, să le ating de inimă,
dar mai strînse sînt de umbre în intimitatea morții.
luminile străzii au fugit într-o noapte în camera mea,
a unui poet prăfuit cu farduri de zeite.
ochiul tău și respirația nu îmi rănesc sub buze
cuvintele ce încă ți le spun și le cunun cu pielea ta.
șoaptele noastre
sînt răni vindecate în palmele pămîntului,
de cînd au prins demult, o data, cerul...
iubita mea, hai să zîmbim nechibzuit de sus!

Ferestrele de școală,
mereu lovite
de mingi din afară
și de ochi de copil
dinăuntru,
s-au închis
peste umărul meu.

prin mintea mea,
trec eu, copil,
și nu prin timp
spre bătrînețe.

aș lua în palme
ferestrele acelea,
să le lipesc iubitei
de coapsa luminoasă...
cînd mi-o da lucrare ea
și nu voi ști să scriu
ce e pe lume,
am să mă uit la cer.

prietenii, care n-au găsit femeii
să îi accepte,
și-au adus în bar destinul,
l-au așezat pe masă
lîngă o halbă de bere.
din colț, de la un casetofon
de deasupra unui cap de bețiv,
trece o muzică prin țara întreagă.

și ne-a zîmbit o ospătară de 50 de ani,
îmbrăcată mulat.
a mai venit și-un cîine
deloc comunitar,
ci doar vagabond,
i-am spus: să-ți dea democrația!
și el a dat din coadă,
apoi a plecat.
în urma lui a mai venit o pisică
și nu i-am spus nimic.

las tăcerea mea
realității sociale
și mă duc încet
din înțelesul amicilor mei.